

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

מס. ד.י.ט. 15/4

מס' 9747/4
ישיבת הוועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום 8/1/96
סניף פ

תיק מס' 15/4

מחלקה

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול משיבות הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום 8/1/96

מזהה פנימי: 9747/4-ג

מזהה פריט: 000dprk

כתובת: 2-109-3-6-7

תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת הקידה מוסלמית בענין פרשת העלמות של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8/1/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

העד: מר ישראל חג'בי.

חיו"ר: אני פותח את הישיבה, ישיבת הוועדה היום 8/1/96. התיק הראשון העד הראשון הוא מר ישראל חג'בי, בתיק 295/95. ואני מזכיר לך מר חג'בי שעליך לומר את האמת, את כל האמת, ורק את האמת.

העד: כבוד השופט, ראשית אני רוצה לציין שמח שאני אומר עכשיו, זה ממה ששמעתי מפי אימי שתחיה, שנמצאת היום בבית מרותקת למיטה, גם אבי חי, ומוטב לידיעת הדברים. כך שהדברים הם מכלי ראשון.

חיו"ר: אז אתה ישראל חג'בי וחבת שמדובר ביחס אליו היא חממה, והיא אחותך?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: אכן. נמצא פה גם באולם אחי הגדול שהוא היה בן בסביבות גיל 5 כך שהוא ליווה את הדברים כילד ואני מניח שהוא ודאי, שהדברים אצלו יותר מפורטים, ויותר מתויקים ומתועדים. אני פשוט הגשתי את התביעה, ואני מניח שהוא יוכל אחר כך לדבר.

היו"ר: אז תבחרו מי יעיד באופן כללי.

כ.ח. קובל: אתה תמסור את מירב הפרטים, ואם יהיה צורך אחיך ישלים?

העד: כן, אני אמסור את הפרטים באופן כללי, והוא ישלים את הפרטים.

כ.ח. קובל: מה שם החורים?

העד: שם החורים, סלימן ושאדרה חג'בי. עם השם הזה הם עלו מתימן, היום השם עוברת.

כ.ח. מימון: מה השם?

העד: לשלמה ושרח.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

כ.ח. מימון: שאדרה זה שרה?

העד: כן.

כ.ח. קובל: בבקשה.

העד: עכשיו אני רוצה לציין...

היו"ר: שליחה, באיזה שנה או חודש עליתם מתימן?

העד: עלו באוקטובר '49.

היו"ר: אוקטובר '49.

העד: מרבד הקסמים.

היו"ר: וחם שוכנו במחנה ראש העין?

העד: נכון.

היו"ר: אתה לא עלית איתם?

העד: לא, אני נולדתי בארץ.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

חיו"ר: נולדת כאן.

העד: 9 שנים מאוחר יותר.

חיו"ר: עכשיו כתוב פה בקיצור שהיא אחרי שהגעתם לראש העין, היא נלקחה לבית חולים ולאחר חודש נודע לאב שבא לבקרה, אני מתאר לי, בבית חולים לא? חלך לבקרה בבית חולים?

העד: כן. אולי יורשה לי לקרוא את הסיפור כפי שאימי הכתיבה לי.

חיו"ר: טוב, בבקשה תספר.

העד: אבל תהיה לכם פה איזשהי הפתעה, אני לא יודע אבל מדובר לא בבת אחת. מדובר בשתי בנות.

חיו"ר: שתי בנות שחסרות?

העד: שתי בנות שחסרות, עכשיו חממה כפי שציינת, שהיתה בת שנתיים. ואחת שנולדה ממש בתוך המחנה, היתה בת יומיים, היא נלקחה בת יומיים, ואני אתיחס אליהם בהמשך, תוך כדי חצגת הסיפור.

כ.ח. קובל: ולתינוקת הזאת עוד לא היה שם.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: היה לה שם. אימי כינתה אותה בשם מזל, ואני אתחיל להקריא את הסיפור.

היו"ר: בבקשה.

העד: עלינו לארץ ישראל יש לי ילדה בת שנתיים שמה חממה. אחר כך הריתי, הייתי בחודש התשיעי, כלומר, היא מציינת אני הייתי בהריון, בחודש התשיעי, לקחו לי את הילדה הגדולה התינוקת חממה. לקחו אותה לבית התינוקות. מיד שחם הגיעו נלקחה לבית התינוקות. אחר כך הבאתי ילדה, קראתי לה מזל, שוב לקחו אותה לבית התינוקות. ואת סבתא, אני אומר את זה כי בתי ראינח אותה, לקחו לבית החולים חדסה תל אביב. סבתא נשארה 6 ימים, בבית החולים, הזרתי מבית החולים, מעורבב פה גוף שלישי וגוף ראשון. הזרתי מבית החולים, הלכתי לבית התינוקות, אמרתי שאני רוצה להניק את בתי. הנקתי אותה. למחרת אמרו לי - החלב שלך לא טוב. לא שאלתי למה. סבא הלך לבקר את חממה בבית החולים מחנח א', הגיע לשם, אמרו לו - מתה. שאל - איך מתה? החזירו לו - מתה. ולא פירטו. שאל - אם הוא יכול לקבל את הגזירה?

כ.ח. מימון: את הגוויה אולי?

העד: את הגזירה. את הגזירה של חמות כדי לקרוע וכדי לשבת

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמםשל ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

שבעה, בתמימות חשב. אומרים מתח, ודאי שאומרים את האמת, וצריך להתאבל. לא ראינו את הגופה, ולא קברנו אותה. חזרנו. הילדה הקטנה מזל נשארה בבית תינוקות. חודש, חודש וחצי. אחרי שבועיים הלכתי לבקרה. אמרו לי - מתח. איך מתח? אמרו - מתח. היינו עולים חדשים, לא יודעים כלום. לא ביקשנו את הגופה. לא ראינו. אחרי חודשיים מנחלת המחנה באה אלי ושאלה אם אלך לבקרה? אך אמרתי - אמרתם שהיא מתח. אמרה שהיא בסדר. היא בבית חולים. סבא במשך שלושה ימים חיפש אותה בכל בתי החולים, בבית החולים תל השומר, בבית החולים השרון, סרפנד ובאר יעקב, בכל בתי החולים חיפש ולא מצא.

אנחנו נשארנו 6 חודשים, אחר כך חסדרנו. כלומר, עברו למקום הקבע בראשון לציון. נתנו לי בינתיים, היא מספרת לי, את כל הזכויות של חממה. כלומר, את חמיטח ואת מנות האוכל, תוך כדי כל הזמן הזה בינתיים היא קיבלה את חממה הקצובה שחיתה לאותה ילדה. אחרי 18 שנה, קיבלנו צו גיוס. כמובן, לעגנו לצו הגיוס הזה, ולא חתייחסנו. אחר כך באה חממטרה לקחת את חממה לצבא. סבתא ענתה באירוניה - אם הילדה שלי חייה, תראו לי אותה, ותיקחו אותה. אחר כך היו דיונים, זימנו אותם למשטרת נס ציונה, חקרו את האבא, חקרו את האמא, ואחר כך נתנו לי מספר קבר אחד. אמרו חג'בי

חיו"ר: מי זה נתנו? מי נתן?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: המשטרה.

כ.ח. מימון: הצבאית?

העד: לא. משטרה בנס ציונה כנראה נתנו לה את מספר הקבר,

היו"ר: ואת מקום הקבר?

העד: את מקום הקבר בפתח תקוה. יש שם ציון קבר, עם כל מיני מספרים וכו'. אפילו יש תאריך קבורה שלכאורה נראה שתאריך הקבורה הוא סמוך מאד לעליה 12/11.

כ.ח. מימון: יש לכם את המסמך הזה במקרה?

העד: יש לנו מסמכים. אחי כשהוא יעמוד וירחיב את דברי, יש לו מסמכים שהוא בדרך בעצמו בהיותו נער, והוא יוכל להציג אותם. זה באשר לחממה. מזל מיד אחרי שהיא נולדה לקחו אותה, לא נתנו לאמי להניק אותה, אמרו שהחלב שלה לא בסדר. אימי סיפרה לי היום, שהיא בבית החולים הניקה את הילד של אם תימניה שלא היה לה חלב. היתה מניקה אותו עד כדי שובעה. ולבת שלה - החלב לא היה טוב ולא היה מספיק... וגם היום כשאני מזכיר להורים שלי את הילדות האלה, הם מבקשים ממני, אל תפתח לנו פצעים. תעזוב אותנו,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

אנחנו לא רוצים לדעת. לא רוצים לחזור לאותה טרגדיה
 נוראה שחווינו על בשרינו.

אני לפני כשלושה חודשים, הלכתי למשרד הפנים וביקשתי
 בתמימות נתונים של חממה חגי'בי לפי מספר תעודת זהות שהיה
 לנו. וקיבלתי את הטופס הזה חתום. שבו כתוב שהיא היה
 וגרה ב- חמען האחרון הרשום במרשם האוכלוסין שאותו מסרנו
 לתושב הוא רחוב גבעת אביב 12, רשל"צ. ניסיתי לחפש דרך
 144, דרך כל מיני מקומות את הרחוב הזה. ואין רחוב כזה
 בראשון לציון.

כ.ח. קובל: אתם לא גרמם שם אף פעם?

העד: אף פעם לא גרנו שם. אף פעם. כפר אריה גרנו.

כ.ח. מימון: איך מספר הזהות, הוא בסדר?

העד: מספר הזהות זהה, והמחשב נתן את חשם חגי'בי חממה, שם האב
 סליימן, מספר הזהות שלו שנתיי, הכל תואם. וזה ניתן ב-
 5/9/95.

כ.ח. מימון: אני שואל שוב, זה מספר הזהות שאתה נתת?

העד: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

כ.ח. מימון: ולפי זה מצאו את הרישום.

חיו"ר: את השם?

העד: כן, גם את השם. נתתי מספר תעודת זהות בלבד.

חיו"ר: אנחנו נצלם את זה מיד.

העד: בבקשה.

לגבי חבת השניה מזל, לא נודע לנו שום פרט. אם את חממה מצאנו בספר של ועדת שלגי, שמח מצויין מספר פרטים עליה, את מזל לא ידוע לנו לא מלה ולא חצי מלה.

כ.ח. מימון: אנחנו גם חיפשנו את השם בשלגי, ולא מצאנו. איך, איזה דף זה בשלגי, אתה יודע? אנחנו לא מצאנו את זה בשלגי. זה גם לא מופיע כחג'בי.

העד: מופיע. זה פריט מספר 5.

כ.ח. קובל: בשלגי או בבחלול-מינקובסקי?

כ.ח. מימון: בבחלול-מינקובסקי לא בשלגי.

העד: יכול להיות שאני טועה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

כ.ה. מימון: אה, זהו. כי אנחנו חיפשנו ולא מצאנו. חנה. זה הוצא
 ב-5/9/95. וזה חשם שלה, וזו תעודת הזהות שלה. וזה
 הוצאתם עכשיו. טוב, אנחנו נצלם לנו את זה.

העד: העותק הזה יכול להישאר אצלכם.

חיו"ר: יש מספר 4 בתחילת המספר של הזהות.
 היא נולדה בתימן חממה, נכון?

העד: נכון, נולדה בתימן.

חיו"ר: ומספר הזהות הוא קרוב למספר של החורים?

העד: הוא פשוט סידורי. אבא, אמא, לפי סדר רץ.

חיו"ר: בת כמה היא היתה, חממה?

העד: חממה בת שנתיים. ומזל היתה בת יומיים כאשר נלקחה,
 והסיפור שהיא נלקחה הוא ממש מצמרר. אימי החביאה אותה
 מתחת לשמלה. מתחת לשמלה וכיסתה אותה. ורק אחד מהעולים
 שחשב שהוא עושה את טובת את שלומם ובריאותם של היולדת
 ושל הילודה, אז הוא הביא את האחות כדי שתיקח את הילדה.
 וממש היא לקחה אותה מתחת לשמלה שלה. שאלתי את אמא - למה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

לא נתת את הילדה? היא אמרה - אני שמעתי שמאבדים את הילדים. ולכן לא רציתי שיאבדו את הילדה שלי. זו היתה תשובתה.

חיו"ר: תגיד, היא ילדה את מזל אחרי שחודיעו שחממה נפטרה, נכון? שהיא היתה בחודש התשיעי.

העד: נכון. אימי אומרת כאשר היא ילדה את מזל אבי בא אליה לבקר אותה, אז כשהיא נלקחה לבית החולים. חבת נלקחה לבית תינוקות, והאם נלקחה לבית החולים. אבא בא לבקר את אמא בבית החולים, היא שאלה אותו מה שלום חממה? אז היא אמרה לו, אז הוא אמר לה - היא מרגישה טוב מאד. אין לה שום כאבים. מה זאת אומרת אין לה שום כאבים? אמר לה - היא מתה. פשוט מתה. ראית את הגופה? לא. מתה.

חיו"ר: ואחרי 17 שנה קיבלה צו גיוס?

העד: כן.

כ.ח. מימון: אני רוצה לשאול אותך, אתה לא כותב לאיזה בית חולים לקחו את חממה.

כ.ח. קובל: הוא אמר במחנה א' בראש העין.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: את חממה, למחנה א' בראש העין.

חיו"ר: ומשם היא נעלמה? שם אמרו לך שהיא מתה? אמרו לכם לחורים
 שהיא מתה?

העד: לחורים אמרו שהיא מתה.

חיו"ר: שם?

העד: שם אמרו שהיא מתה. אחרי תקופה מסוימת, פרק זמן, אמא
 אומרת חודש משהו בסביבות החודש, המנחלת של בית החולים,
 האחות הראשית שם אומרת לה - ביקרת את הילדה שלך? אז היא
 אמרה - אמרתם שהיא מתה. לא, היא לא מתה. והיא לקחה
 אותה, ורצתה, וליוותה אותה, נסעה איתה אפילו לבית
 החולים כדי שאמרו שלשם היא נלקחה, וכדי לבדוק. ולא
 מצאו. הועברה מבית חולים לבית חולים, עד שחתיאשו. ולא
 קיבלו תשובה סופית מה קורה איתה.

חיו"ר: אתה יודע מה שם המנחלת הזאת?

העד: לא, לא ידוע לנו שום פרט.

כ.ח. מימון: אתה יודע אם היא תימניה או לא תימניה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: לא ידוע.

כ.ח. מימון: האח יודע, אז שיגיד.

כ.ח. קובל: תיכף, שהוא יעלה להעיד.

העד: אני חשוב שאני סיימתי את דבריי.

חיו"ר: מסמכים עוד, האח יתן?

העד: כן. תודה רבה.

עדות האח - יוסף חג'בי

חיו"ר: מה שימך בבקשה?

העד: יוסף. יוסף חג'בי בן שלמה.

חיו"ר: ואתה רוצה להשלים את העדות של אחיך?

העד: אני רוצה להשלים למרות שקשה לי מאד, ובשבילי זו טראומה
 נוספת מעל הטרומות שעברתי.

חיו"ר: זה גורלם של כל אלה שסבלו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: אני עם הילדה הזאת חממה, עברתי כמה טראומות. קודם כל
 הטרומה הראשונה שיצאנו מתימן, היא היתה צמודה אלי
 לאורך כל הדרך. הטרומה השנייה זה שבאו ואמרו שהיא מתה.
 והטרומה השלישית כשבאה האחות מרים שמנה, אני זוכר אותה
 כמו היום, אדון חג'בי, הבת שלך לא מתה. אבל מה זה לא
 מתה? תבוא לבקר אותה. למה אתם לא מבקרים אותה?

כ.ח. מימון: זו המנחלת שאחיד דיבר עליה?

העד: כן.

כ.ח. מימון: אז איך קוראים לה?

העד: מרים.

כ.ח. מימון: היתה תימניה?

העד: לא.

כ.ח. מימון: היא היתה מנחלת של ה... .

העד: היתה אחות. אני זוכר אותה באה עם חלוק לבן, בבית
 הילדים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

כ.ה. קובל: בבית הילדים או בבית החולים מחנה א'?

חעד: בבית הילדים, בבית התינוקות. ואז אני זוכר שאמרתי לאבא, אבא תלך. ואז נתנו לו כרטיסים והוא התחיל לחתובב מבית חולים לבית חולים, והבן אדם..

כ.ה. מימון: לא מצא כלום.

חעד: לא מצא. היו אומרים לו העברנו אותה למקום אחר, הלכו לקחו אותה לשמה, תחפש אותה שמה, תלך לשם. הוא היה בא חוזר, עייף ורצוף בן אדם שלא יודע את המקומות, אבל לספר את זה בטח נשמעו פה כבר הרבה סיפורים כאלה, ואני לא אחזור.

אני רוצה רק מאז שעמדתי על דעתי, החלטתי שאני לא מוותר, או שאני ניסיתי בכל זאת כשלמדתי קצת, והתחלתי לכתוב, התחלתי לכתוב למשרדי ממשלה. וקיבלתי תמיד תשובות לקונות.

ב-54 כתבתי אז למשרד העבודה למחלקה בטיפול בילד ובנוער. וקיבלתי מכתב - בתך חג'בי חממה, לחזכירך, לחזכיר תיק 472/ח חננו מצטערים להודיעך שאין לנו ידיעה על בתך. בשנת '49 הסוכנות היהודית חיתה אחראית לעבודה בראש העין ואנחנו מייעצים לך לפנות אליהם. בכבוד רב. ג. בלוק.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

כ.ח. מימון: זה ממשרד העבודה?

העד: משרד העבודה. מדינת ישראל. הסוכנות היהודית. כתבתי לחם ב-59'. קיבלתי תשובה - מכתבך, חיפוש קרובים 29/3/59. חננו מצטערים להודיעך כי לפי הפרטים שמסרת במכתבך על המבוקש חממה חג'בי, אין לנו כל אפשרות אובייקטיבית לחפש אותה. רשמנו את הפרטים אודותיה, ואת כתובתך בכרטיסיה שלנו, כדי שנוכל לזכות במקרה ויחפשו אותך. המדור לחיפוש קרובים אינו משגיח על תינוקות, ולא ידוע לנו מה מספר התיק.
 הפנו אותנו אז למשטרה. במשך הזמן הפנו אותנו למשטרה בפתח תקוה.

חיו"ר: מתי פניתם למשטרה?

העד: ב-60'. ואז המשטרה הודיעה שחיפול בתיק בחקירת בתך חממה חג'בי הועברה לתחנת פתח תקוה ואתה תקבל תשובה מהתחנה הנ"ל. משטרת ישראל נס ציונה. משטרת פתח תקוה עונה לנו - למרות המאמצים לא התגלה לנו עד היום, מקום הימצאה של בתך חממה.

כ.ח. מימון: אתה יכול להגיד כמה זמן עבר מעת שחם קיבלו את החקירה ועד שחם ענו? המשטרה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: ב-19/1/60 קיבלתי מכתב מנס ציונה שזה הועבר לפתח תקוה,
 וב-24/1 קיבלתי מכתב מפתח תקוה.

כ.ח. מימון: זאת אומרת אחרי חמישה ימים

העד: כבר קיבלתי תשובה.

כ.ח. מימון: אמרו - אנחנו גמרנו את החקירה.

העד: הלכתי למרשם התושבים והוצאתי את מרשם התושבים שלה.

כ.ח. מימון: מתי?

העד: ב-59'. 6/7/59 ברחובות.

כ.ח. מימון: מה קיבלת מהם?

העד: קיבלתי מהם תמצית מרשם תושבים בספר התושבים

כ.ח. מימון: שהיא רשומה?

העד: כן.

כ.ח. מימון: באיזה כתובת?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: חתובת, לא היתה כתובת.

כ.ח. מימון: היא רשומה חיה?

העד: ב-1960 כתבתי ללשכת נשיא המדינה.

חיו"ר: שליחה, אתה מדבר כל הזמן על חממה?

העד: כן. חממה. כתבתי ללשכת נשיא המדינה ואז מזכירו דוד ברטוב ענה - קיבלנו את מכתבך מיום 15/10/60 בענין בתך חממה. הרינו לחודיעך בזאת כי פנינו בענין בתך לממונה על משרד המשטרה בעיריית תל אביב, וחבאנו את עניינך לטיפולו. אנו מקווים כי בקרוב תקבל תשובה. לא קיבלתי. לסוכנות היהודית כתבתי ב-23, קיבלתי תשובה מהם. חממה שלי חיה ב-12/1, כתבתי לסוכנות היהודית, הנ"ל נכנסה לבית חולים ראש העין בתאריך 12/1/50. ומאז נעלמה. זה אנחנו כתבנו להם. פניתי לכל המוסדות ואמרו לי שחילדה נמצאת תחת השגחתכם. מספר התיק שלה הוא 472/ח. לכן אני פונה אליכם בבקשה שתקבעו את היום שנוכל לבוא לבקר את חילדה, או לקחת אותה הביתה.

כ.ח. מימון: איזה תשובה קיבלת מהם?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: שאינם, הם כותבים בתשובה שלהם שהם לא מטפלים בזה.
 וחמסמך האחרון שאחי הוציא ממרשם התושבים זה זה.

כ.ח. מימון: זה עכשיו. אתם לא פניתם, לוועדה הראשונה פניתם, אבל
 לשלגי לא פניתם.

העד: אני רוצה לומר דבר אחד.

כ.ח. מימון: לשלגי לא פניתם.

כ.ח. קובל: זה חמסמך האחרון שכבר צילמתי.

חיו"ר: אתה לא מזכיר את מזל?

העד: אני לא מזכיר את מזל, כי את מזל פשוט, זה היה דבר שלא
 הבנו מה קרה. היא נולדה, היא הלכה, לקחו אותה לבית
 תינוקות, ולא נודע כי בא אל קירבנו.

כ.ח. מימון: אני רוצה לשאול אותך אם אפשר להניח שבמזל טיפלה גם
 כן האחיות מרים חזו, שהזכרת אותה בקשר לחממה?

העד: יכול להיות.

חיו"ר: זה היה בקירבת זמן, זה היה באותו מקום בבית הילדים..

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: כן. אני רוצה רק לציין שאני אישית ישבתי בבית הקברות בפתח תקוה ימים שלמים בחופשת, אני במקצועי מנהל בית ספר, אז לקחתי בחופש הגדול ימים, ישבתי בבית הקברות בפתח תקוה, ובדקתי את הספרים. שלחו אותי לתל אביב שלחו אותי לעין שמר, שלחו אותי לכל מיני מקומות, אני זוכר שחיפשתי בבתי הקברות, בספרים, שם שם.

כ.ח. מימון: מתי? אז?

העד: ב-60'.

כ.ח. מימון: כי פה אתם כותבים שהיא קבורה בחלקה בשורה, במספר. לא מצאתם את זה? שום דבר.

העד: אני לא מצאתי.

כ.ח. מימון: אתה ב-60', זאת אומרת אחרי 15 שנה.

העד: אני הייתי שמח ב-65', 66'. לא ...

כ.ח. מימון: וחלכת על פי הרישום הזה? ולא מצאת?

העד: לא. לקחתי את הספרים ועברתי ספר ספר. לא חממח, לא מזל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

כ.ח. מימון: אנני מנניח שחלכת אחרי שהיה הרישום הזה. הרישום הזה
 היה ב-68', לא דליח?

כ.ח. קובל: אם זה מועדת מינקובסקי, אז זה מ-68'. קיבלתם את
 הפרטים.

העד: לא, אני הלכתי ב-65'.

כ.ח. קובל: האם ניסיתם למצוא לפי הפרטים האלה?

העד: לא היו בידי הפרטים האלה?

כ.ח. קובל: לא, אבל אחרי שקיבלתם האם ניסיתם?

העד: לא, לא הלכתי.

כ.ח. מימון: לא הלכתם?

העד: לא. לא. אני הייתי שם, אני חיפשתי את כל הספרים

כ.ח. מימון: כן, אבל עוד פעם. אתה חיפשת ספרים. עכשיו ב-68',
 קיבלת נתונים מדויקים. אז איך זה שב-68' לא הלכתם
 לחפש? כי אז כבר היה לכם פרטים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

העד: אני באמת לא קיבלתי. יכול להיות שהחורים קיבלו ולא אמרו לי, אני לא..

חיו"ר: עכשיו, נניח שהועדה עוד לא החליטה, אבל נניח שנחליט על פתיחת קברים מסוימים לפי הנסיבות. אם נרצה לפתוח, נרצה לגרום לפתיחת קברים לפי חסימול שנתנו לכם בוועדת מינקובסקי, אתם תסכימו?

העד: אני בטוח שאנחנו נעשה שאלת רב בנושא הזה, ולטובת הענין אני אישית, אני חושב שלא תהיה לנו התנגדות.

כ.ח. קובל: טוב, כרגע אין לך תשובה חד-משמעית?

העד: לא, אני רוצה לשאול רב ולשאול אדם מוסמך שיוכל להגיד לי את זה. לדעתי, אם היו שואלים אותי בלי שזה... אני חושב שצריך לעשות את זה, וחייבים לעשות את זה, כדי פעם אחת ולתמיד לדעת איפה אנחנו עומדים.

חיו"ר: אני מבקש ממך

כ.ח. קובל: לחודיע

חיו"ר: כשתדונו, תשאלו רב, מתי שתהיה לכם תשובה סופית, אנא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8 בינואר 1996

כיתבו לנו בקשר לשאלה אם אנחנו מסכימים לפתיחת הקבר שמצויין בדו"ח מינקובסקי בבית הקברות בפתח תקוה. אם תרצו לפתוח את זה, התשובה שלנו היא שאנחנו מסכימים. או התשובה - לא מסכימים. ותוסיף שם את מספר התיק. 295/95. זה נמצא על ההזמנה שלכם, מספר התיק.

כ.ח. מימון: אבל אם אתם מסכימים זה לא אומר שאנחנו נפתח. זה אופציה.

חיו"ר: אנחנו רק צריכים לדעת אם יש הסכמה. אז תודה רבה.

העדה בתיה חזי

חיו"ר: העדה הבאה היא בתיה חזי, בתיק 236/95. חגבי בתיה חזי, אני כמו שנהוג, אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת. שמך בתיה חזי?

העדה: כן.

חיו"ר: עכשיו, עלית לארץ ב-1949 ומיד הועברתם

כ.ח. מימון: לעין שמר

חיו"ר: למחנה אוהלים עין שמר.